

PAVEL KOHOUT

POVÍDKY

SBÍRKA HUMORNÝCH POVÍDEK Z LET 2003-10

KNIHY.CZ

PAVEL KOHOUT

Povídky

Pavel Kohout

Vydáno v dubnu 2015 jako 11. publikace vydavatelství

Vydavatel: Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN:

epub: ISBN 978-80-88061-23-6

mobi: ISBN 978-80-88061-24-3

pdf: ISBN 978-80-88061-25-0

Upřímně mě těší, že právě prohlížíte tuto knihu. Jedná se o kompletní sbírku mých autorských povídek, které vznikly v průběhu studií na střední a v prvních ročnících na vysoké škole. Všechny povídky jsou inspirované nějakým skutečným zážitkem – prožitým či vyprávěným. Ač jsem se snažil měnit jména, myslím, že se všichni dotyční poznají.

První povídku jsem napsal z donucení jako slohovou práci z češtiny. Jelikož měla kladný známkový ohlas a vylepšila mi průměr před návštěvou rodičů, vycítil jsem šanci díky slohovým útvarům si zlepšit známku stabilně. Ať jsme probírali fejeton, vyprávění či úvahu, prakticky ze všeho jsem částečně sklouzl k povídce, a naštěstí mi to bylo tolerováno. Většina povídek tedy vznikala v období střední školy a je třeba k nim tak přistupovat. Ověřen úspěšným zdoláním maturitní zkoušky a stále v psacím laufu jsem pokračoval s povídkami ještě nějaký čas během studií na vysoké škole (myslím, že tyto povídky jsou vyzrálější a podle stylu je i poznáte, ač jsem je v knize knize rozházel). Po překročení třiceti kousků jsem si vlastnoručně vydal malou tištěnou sbírku (Dobytí východního pólu). Povídky jsem zasílal i do humoristického časopisu Trnky-Brnky, kde byla řada z nich otištěna a honorována. To byla další věc, která mě povzbudila v psaní, a tak vznikla druhá vlastnoruční sbírka (Rychlé pípy). Během studia na VŠ postupně dostávaly přednost jiné koníčky a povinnosti, až jsem se přestal psaní povídek věnovat úplně. Veškeré povídky jsem si následně sesumíroval do jednoho souboru. V nedávné době jsem je poctivě přečetl, místy trochu upravil a sestavil do této elektronické knihy. Doufám, že Vám mé povídky udělají radost a trochu příjemný den. Za případné ohlasy budu upřímně rád.

Pavel Kohout

OBSAH

NA PRKNA CO ZNAMENAJÍ SVĚT	JAK JSEM DĚLAL CHŮVU
MOJE PRVNÍ JÍZDA AUTOBUSEM	JAK JSEM RYBAŘIL
MRAZY, MRAZY, MRAZÍČKY	JAK JSME ZAHÁNĚLI HLAD
VŠUDE DOBŘE, DOMA NEJLÍP	VÝLET DO AFRIKY
DEN S REKLAMOU	DOBŘÍ ÚMYSL
NÁŠ (M)UČITEL	FORREST NOVÁK
POSVÍCENÍ	ZEMĚPISNÁ POMSTA
ROZÁRKA	TETA JAROSLAV
MATURITA	CESTA DO BRNA ANEB JAK JSEM JEL NA ZKOUŠKU
AUTOMOBILOVÁ HVĚZDA	PRINC NOCI
ŽIVOT NA HOUBY ANEB JAK HOUBAŘŮM CHUTNÁ ŽIVOT	JAK JSME PILI BETON 2: NOVÉ NASAZENÍ
ZVUČNÝ PŘÍBĚH ANEB TY NAŠI PÍSNÍČKÁŘI JSOU TOLIK HEZKÝ, TAK HEZKÝ	LOVEC
MÉ SPORTOVNÍ KRŮČKY	SVĚTLO V DUŠI
LÁSKA PŘES INTERNET	KŘIVÁ VÁLKA
VÝPOMOC ANEB JAK MOTORISTÉ PŘICHÁZEJÍ O ILUZE	DIETA PODLE HONZÍKA
KLUBALKA	VÝLET ZA INDIÁNY
PŘEDNÁŠKA Z MATEMATIKY	JAK JSEM SE NAUČIL PLAVAT
NÁMLUVY	PODNIKATELSKÝ PLES ANEB RYCHLÉ PÍPY SE ROZTÁČEJÍ
JAK JSME PILI BETON	OBECNÍ DOPRAVA (VÝŇATEK Z KRONIKY OBCE HUSOPŠOUKY 2)
DEJ MI JEŠTĚ ŠANCI, LÁSKO	JAK JSEM SJÍZDĚL ŘEKU
VÁNOČNÍ SVÁTKY ANEB KDO ŠETŘÍ, MÁ ZA TŘI	JAK JSME DĚLALI V LABORATOŘI
TIBOR A LIBOR	NEZVANÁ NÁVŠTĚVA
DIVADLO VS. HOSPODA (VÝŇATEK Z KRONIKY OBCE HUSOPŠOUKY)	DOTEK PŘÍRODY
	DEN D V DD

POVĚST O LIDUŠCE

MOJE BRIGÁDA

UČITELSKÝ SEN

ÚPIS PEKLU

POSLEDNÍ VŮLE

NAŠE SÍDLIŠTĚ

ZBOJNICKÉ NÁMLUVY

JAK JSEM POVOLÁVAL BLANICKÉ RYTÍŘE

BONUS: RANNÍ VÝLET ZA FOTKOU

DALŠÍ KNIHY AUTORA

TIRÁŽ

NA PRKNA CO ZNAMENAJÍ SVĚT

Znal jsem jednu holku. Jmenovala se Anastásie. Já ji však stále říkal Ano, jelikož mi dělalo problémy vyslovit celé její jméno. Ani nevím, čím mě tak přitahovala – možná tím protikladem. Byla totiž inteligentní. Až intelektuální. Chtěl jsem ji něčím okouzlit, ale nevěděl jsem jak. Já - hospodský povaleč, kterého učenkyně přehlížela, jak velbloud ledního medvěda. Bylo mi jasné, že pozvání na panáka, nebo lístky na fotbal, bude pro ni stejně nepochopitelné, jako když dáte chrobákovi místo jeho kuličky trusu zlatý dukát. Ač inteligentka, pravé bohatství nejspíše neocení. Nezbyvalo tedy než přemýšlet nad vhodným trusem pro učeného chrobáka.

Koupit jí nové brýle jsem neuměl, jelikož jsem nevěděl kolik má dioptrií, nebo zdali už to není dalekohled. Další nápad byl knížka. Jenže co? Já? Jelikož jsem za celý život přečetl maximálně televizní program a to jen mimořádně, jsem přeci nemohl vybírat dárek pro takovouhle čtecí mlátičku. A pak to přišlo. Moje myšlení vyvolalo bouřku. V hlavě blesk, v srdci hrom a v kalhotách déšť. Náhle jsem poprvé za život poznal, co je to skvělý nápad. No co skvělý, dokonalý. Z ničeho nic jsem vyskočil, až jsem převrátil celý stůl i s půllitry ostatních štamgastů. „Lístky do divadla!“, zařval jsem na celou hospodu. „Hele, vole, ty už radši víc nepij!“, komentoval mou radost vrchní. Neměl jsem čas mu něco vysvětlovat. Hodil jsem po něm nedopité pivo a utíkal z hospody ven. Chvátal jsem jak o život, jelikož jsem znal svou paměť, která stále stávkovala a naschvál mi resetovala celý systém.

Půl dne jsem běhal po městě a hledal nějaké divadlo. Až konečně jsem tu velkou budovu našel. Vlétl jsem dovnitř a vyhrkl ze sebe, že chci dva lístky vedle sebe. „Srandičky si dělejte z někoho jinýho!“, zněla pro mě překvapivá odpověď. Jelikož mi na tom hodně záleželo, místo rány pěstí jsem se dal do trpělivého vysvětlování. On mi za to se stejnou trpělivostí zase vysvětlil, že nejsem v divadle, ale v museu. Jelikož jsem člověk a ne pitomé zvíře, po chvíli jsem to pochopil. Pravda, ztráta tří hodin kýváním vrátnému mě mrzela a trochu jsem si vyčítal, že jsem mu nedal rovnou pěstí a nešel to zkusit jinam. Po dalších pár hodinách jsem objevil plakát s adresou divadla Semtamfór a koupil dva lístky na sezení – na stání do kotle prý neprodávají. Ana s návštěvou divadla souhlasila. Prý tam ještě nebyla.

Nedočkavostí jsem nemohl usnout, protože jsem v divadle v životě nebyl. V den návštěvy divadla jsem byl ještě odpoledne u kamaráda. Pekli

jsme husu a popíjeli z naraženého sudu piva. Na poslední chvíli jsem se odtrhnul a chvátal do divadla. Pozdě, už začali hrát. Hledal jsem vstup do hlediště, ale marně. Místo toho jsem vběhl na prkna, co prý znamenají svět. Moje funění, vytržštěný výraz, umaštěná teplákovka a podnapilost vzbudila u diváků rozpaky. Herci však zachovali klidnou hlavu a pokusili se mě zapojit do hry: „André, kdes byl celou dobu?“, zeptal se mě jeden z herců. „Na huse, vole“, zaperlil jsem ve svém hereckém debutu. Ač se jednalo o tragédii, sálem se náhle roznesl bouřlivý smích. Hra se začala ubírat úplně jiným směrem a ze mě se stala hlavní postava. Bavila se i Ana. Na konci představení, při děkovačce, jsem neudržel své tělo a praštil s ním o zem, což umocnilo už tak bouřlivý potlesk. „Kde jsou záchody? Rychle!“, zvolal jsem náhle a zmizel v labyrintu zákulisí.

Ač jsem záchody tehdy našel až pozdě, byl to pro mě zlomový den úspěchů. To byste nevěřili, jakou ze mě toto představení udělalo hvězdu. V divadle mám již stále angažmá a jezdím s ním i do zahraničí. Nyní patřím mezi městskou smetánku. S Anastásií jsme dokonce zasnoubeni a vybíráme si dům, kde strávíme společný život. Hlavně co nejdále od hospod! K smrti nyní nesnáším a pohrdám tzv. hospodskýma povalečema.

MOJE PRVNÍ JÍZDA AUTOBUSEM

Nepocházel jsem z žádné chudé rodiny. Měli jsme dům i se studnou, jedli jsme každý druhý den a myli jsme se dokonce třikrát do roka. S oblečením jsme to měli taky dobře vymyšlené. Po otci a matce ho dostal vždy strýc, poté mých starších sedm bratrů a teta. A po tetě jsem přišel na řadu já. Většinou každé sudé vánoce jsem našel pod ozdobenou stojací lampou něco nového na sebe.

Letos jsem poprosil, zda bych se místo tolik let očekávaných rukavic nemohl svést raději autobusem. Byl to totiž můj dlouholetý sen. U otce tato prosba vyvolala značné pochybnosti, jelikož on ve svém životě autobus dosud nepotřeboval a nechápal, jak jsem na tento výmysl moderní doby vůbec přišel. Cestu z postele na záchod, ke stolu a zpět do postele zvládal pěšky. No, a máma mi vysvětlovala, že autobus je drahý, tudíž nepotřebný. Ale asi jsem v ní vzbudil lítost a našla mi brigádu, abych si mohl na cestu sám vydělat. Za 40 Kč na den jsem šel do parku sbírat listí a odhrnovat sněh. S tím sněhem jsem problémy neměl, jelikož bylo jaro, ale kvůli listí jsem spadl třikrát ze stromu. Po prvním dni mi vedoucí uklízecí skupiny oznámil, že již zítra chodit nemusím. Byl jsem na sebe hrdý a můj cíl se pomalu přibližoval.

Ano, pomalu se blížil onen slavný a tolik očekávaný den. Jasně se mi to vybavovalo. Nastoupím po rozvinutém červeném koberečku, řidič se uctivě ukloní, pozdraví, já si řeknu, co bych chtěl cestou zažít a už se jen uvelebím do molitanové sedačky a nechám se unášet zážitky.

Jednoho krásného rána jsem se probudil a věděl jsem, že tento den je mým velkým dnem s velkými zážitky. Sluníčko se právě škrábalo na modrou oblohu a já už přes rosou postřenou trávu utíkal k nejbližší zastávce autobusu. Prvních patnáct kilometrů se mi běželo celkem klidně, ale pak mi začaly docházet síly a zbytek jsem jen došel. Nakonec jsem však dorazil. Akorát jeden autobus přijížděl. Motor si spokojeně vrněl a dveře se s odfouknutím rozevřeli jak královská brána přímo přede mnou. Bylo to úchvatné, okouzlující a nezapomenutelné. Stál jsem tam a zíral jak velbloud na sněhuláka.

„Tak jedeš, nebo ne?!“, ozvalo se zevnitř. „Anó“, vyhrkl jsem nadšeně ze sebe. „No tak pohni kostrou, mladej!!!... Kam to bude?“. „Co nejdál!!!“, řekl jsem a ukázal svých 40 Kč. Řidič se na mne díval trochu divným